

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **G. F. S., s.r.o.**, so sídlom v B., proti žalovaným **1/ D., s.r.o.**, so sídlom v B., a **2/ C., s.r.o.**, so sídlom v B., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného 1/, **A.**, (pobočka pre Slovenskú republiku), so sídlom organizačnej zložky A., o **náhradu výdavkov a náhradu škody vo výške 18 631,44 € (561 290,90 Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 8 C 193/2006, v konaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica z 27. novembra 2007, č.k. 8 C 193/2006-288 a rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19. marca 2008 sp. zn. 15 Co 25/2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica z 27. novembra 2007 č.k. 8 C 193/2006-288 vo veci samej, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19. marca 2008 sp. zn. 15 Co 25/2008 v potvrdzujúcom výroku a uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica zo 16. mája 2008 č.k. 8 C 193/2006-385 a uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. júla 2008 sp. zn. 12 Co 209/2008 **z r u š u j e** a vec v rozsahu zrušenia vracia Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Žalobou podanou na Okresnom súde Banská Bystrica 24. novembra 2006 a podaním zo 7. marca 2007 sa žalobkyňa domáhala proti žalovaným zaplata náhrady výdavkov a náhrady škody z titulu poskytnutia pomoci pri zásahu na požiari skladu nebezpečných látok v sklade žalovaného 1/, nachádzajúceho sa v priestoroch žalovaného 2/.

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom z 27. novembra 2007 č.k. 8 C 193/2006-288 uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyňi 18 631,44 € (561 290,90 Sk) a úroky z omeškania vo výške 14 % ročne z dlžnej sumy od 21. septembra

2006 do zaplattenia ako aj trovy konania v sume 7 101,66 € (213 944,50 Sk) z titulu trov právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu žalobkyne a trovy konania z titulu zaplatteného súdneho poplatku v sume 1 117,71 € (33 672,-- Sk) na účet žalobkyne v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie právne posúdil podľa § 56 zákona č. 314/2001 Z.z. o ochrane pred požiarmi (ďalej len „zákon o ochrane pred požiarmi“). Súd z vykonaného dokazovania mal preukázané, že zásah bol vykonaný 18. júna 2006 a žalobkyňa zistila celú výšku výdavkov najskôr 22. augusta 2006. Konštatoval, že pre žalobkyňu začala plynúť subjektívna lehota na uplatnenie pohľadávky voči žalovaným od 23. augusta 2006, a teda že voči žalovanému 1/ si žalobkyňa uplatnila pohľadávku v lehote podľa § 56 ods. 2 riadne a včas listom z 28. augusta 2006. Keď si žalobkyňa uplatnila právo na náhradu výdavkov voči žalovanému 2/ žalobou podanou prvostupňovému súdu 12. marca 2007, ktorou žiadala o pripustenie rozšírenia žaloby o ďalšieho účastníka konania (žalovaného 2/), uplatnila si ho voči žalovanému 2/ v dvojročnej zákonom stanovenej lehote.

Na odvolanie žalovaných a vedľajšieho účastníka Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 19. marca 2008 sp. zn. 15 Co 25/2008 rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej ako vecne správny potvrdil. V časti výroku o trovách prvostupňového konania rozsudok okresného súdu zrušil a v tejto časti vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil § 54, § 55 a § 56 zákona o ochrane pred požiarmi. Uviedol, že predmetom konania je pohľadávka jednak z titulu náhrady škody a jednak z titulu náhrady výdavkov. Konštatoval, že subjektívna lehota na uplatnenie práva na náhradu výdavkov je podľa § 56 ods. 2 zákona o ochrane pred požiarmi tri mesiace (v rámci dvojročnej objektívnej lehoty) a plynie odo dňa, keď ich oprávnený zistil, pričom nepovažoval zistenie prvostupňového súdu v tejto časti za presné, nakoľko až po úhrade poslednej zložky výdavkov žalobkyňou (splatnosť úhrady P. z. c. bola faktúrou stanovená na 5. septembra 2006) sa podľa jeho názoru dokompletizoval nárok žalobkyne a odvtedy jej začala plynúť trojmesačná lehota na uplatnenie práva voči zodpovednému subjektu. Keď žalobkyňa fakturovala žalovanému 1/ pohľadávku faktúrou zo 6. septembra 2006 a žalobu na súde podala 24. novembra 2006, podala ju v trojmesačnej prekluzívnej lehote. Voči žalovanému 2/ ju uplatnila taktiež v trojmesačnej prekluzívnej lehote, nakoľko je potrebné mať za to, že žalobkyňa sa dozvedela až 13. februára 2007 (keď na pojednávaní zástupca žalovaného 1/ predložil zmluvu o nájme nebytových priestorov) o tom, že za náhradu výdavkov zodpovedá aj žalovaný 2/. Keď potom právo voči žalovanému 2/ uplatnila podaním zo 7. marca 2007, došlým okresnému súdu 12. marca 2007, uplatnila ho včas.

V časti výroku o trovách konania Okresný súd Banská Bystrica uznesením zo 16. mája 2008 č.k. 8 C 193/2006-385 uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni trovy konania v sume 7 101,66 € (213 944,50 Sk) z titulu trov právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu žalobkyne a trovy konania z titulu zaplateného súdneho poplatku v sume 1 117,71 € (33 672,-- Sk) na účet žalobkyne v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Na odvolanie žalovaného 2/ Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 30. júla 2008 sp. zn. 12 Co 209/2008 uznesenie okresného súdu v napadnutej časti výroku o povinnosti žalovaných 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni trovy konania z titulu zaplateného súdneho poplatku v sume 1 117,71 € (33 672,-- Sk) na účet žalobkyne potvrdil. V časti výroku o povinnosti žalovaných 1/ a 2/ nahradiť žalobkyni trovy právneho zastúpenia v sume 7 101,66 € (213 944,50 Sk) na účet právneho zástupcu žalobkyne zmenil tak, že žalovaných 1/ a 2/ zaviazal spoločne a nerozdielne nahradiť žalobkyni trovy právneho zastúpenia vo výške 6 078,61 € (183 124,30 Sk) na účet právneho zástupcu žalobkyne v lehote do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Proti vyššie uvedenému rozsudku okresného súdu vo výroku o povinnosti žalovaných 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni 18 631,44 € (561 290,90 Sk) a úroky z omeškania vo výške 14 % ročne z dlžnej sumy od 21. septembra 2006 do zaplatenia a proti vyššie uvedenému rozsudku krajského súdu, ktorým v tejto časti rozsudok okresného súdu potvrdil, podal na základe podnetu žalovaného 2/ s poukazom na § 243e ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) v spojení s § 243f ods. 1 písm. b) a c) O.s.p. mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky. Navrhol ich v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie. Súčasne navrhol zrušiť aj nadväzujúce uznesenia, ktorými súdy rozhodli o náhrade trov konania. Poukázal na to, že súdy sa dôsledne neriadili zákonnými ustanoveniami § 1, § 2, § 3, § 153 ods. 1 a § 157 ods. 2 O.s.p., § 54, § 56 ods. 1, 2, 3 zákona, § 106 ods. 1 a 2 a § 583 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), a tým porušili zákon. Dovolanie odôvodnil nesprávnym právnym posúdením subjektívnej lehoty na uplatnenie nároku na náhradu výdavkov podľa § 56 zákona o ochrane pred požiarimi voči žalovanému 2/. Právo uplatniť náhradu výdavkov je podľa názoru generálneho prokurátora Slovenskej republiky zákonom obmedzené lehotou troch

mesiacov, ktorá plynie odo dňa, kedy oprávnený výdavky zistil (subjektívna lehota) a lehotou dvoch rokov od ich vzniku (objektívna lehota). Inak toto právo zanikne. Podľa názoru generálneho prokurátora Slovenskej republiky ide o prekluzívne, prepadné lehoty. Neuplatnením práva v čase ustanovenom zákonom právo zaniká a nie je možné mu poskytnúť ochranu. Túto lehotu nie je možné prerušiť ani predĺžiť. Zákonným dôsledkom neuplatnenia práva v zákonom stanovenej prekluzívnej lehote je absolútny zánik subjektívneho práva, na čo musí súd prihliadať ex offio. Pri uplatnení práva na náhradu výdavkov musia byť dodržané obidve lehoty. Generálny prokurátor Slovenskej republiky uviedol, že objektívna lehota dvoch rokov bola dodržaná vo vzťahu k obom žalovaným. Avšak nesprávne právne posúdená bola podľa jeho názoru subjektívna trojmesačná lehota na uplatnenie práva na náhradu výdavkov voči žalovanému 2/, ktorá začína plynúť deň nasledujúci po ich zistení a uplynie po troch mesiacoch, bez ohľadu na to, či poskytovateľ pomoci (oprávnený) mal vedomosť, voči komu si môže svoj nárok uplatniť. V rámci tejto trojmesačnej lehoty tak musí zistiť okruh subjektov, v ktorých záujme pomoc poskytol. V preskúvanom prípade táto lehota vo vzťahu k žalovanému 2/ uplynula 6. decembra 2006. Keď bol potom nárok na náhradu výdavkov voči žalovanému 2/ uplatnený na súde 12. marca 2007, súd toto právo nemal priznať. Ďalej generálny prokurátor Slovenskej republiky poukázal na nesprávne použitie extenzívneho výkladu pojmu „zistí výdavky“, pod ktorý krajský súd nesprávne zahrnul aj vedomosť poskytovateľa pomoci, voči komu nárok vznikol, teda že až od okamihu, keď poskytovateľ pomoci zistí výdavky a zároveň komu pomoc poskytol, začne mu plynúť subjektívna trojmesačná lehota. Ani pri takomto výklade však podľa názoru generálneho prokurátora Slovenskej republiky nebola dodržaná vo vzťahu k žalovanému 2/ subjektívna trojmesačná lehota. Uvedené je zrejmé z toho, že už k žalobe žalobkyňa pripojila list Krajského riaditeľstva Hasičského a záchranného zboru v Bratislave zo X., z ktorého nesporne vyplýva, že žalovaný 1/ v zmysle uzavretej nájomnej zmluvy vykonával svoju činnosť v prenajatých priestoroch, v ktorých bol vykonaný zásah a že prenajímateľom je žalovaný 2/. Tento list bol žalobkyni doručený 18. septembra 2006, a tak subjektívna trojmesačná lehota na uplatnenie nároku na náhradu výdavkov vo vzťahu k žalovanému 2/ uplynula 18. decembra 2007. Konštatoval, že bolo povinnosťou žalobkyne zistiť v zákonnej lehote na základe uvedeného listu, či je nárok daný aj voči žalovanému 2/. Keď bol potom takto nárok na náhradu výdavkov voči žalovanému 2/ uplatnený po uplynutí troch mesiacov, súd mal žalobu vo vzťahu k žalovanému 2/ zamietnuť. Generálny prokurátor Slovenskej republiky ďalej súdom vytýkal, že sa nezaoberali špecifikáciou nákladov, hoci zo žaloby je zrejmé, že bol uplatnený jednak nárok z titulu náhrady škody (§ 54 zákona) a jednak z titulu

náhrady výdavkov (§ 56 zákona). Uviedol, že špecifikácia nákladov podľa uplatnených nárokov je významná z hľadiska plynutia lehoty na ich uplatnenie. Kým pri nároku na náhradu škody plynie 2-ročná subjektívna lehota od okamihu, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá, pri náhrade výdavkov plynie 3-mesačná subjektívna prekluzívna lehota odo dňa ich zistenia. Generálny prokurátor Slovenskej republiky vytýkal súdom aj nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., a z toho dôvodu ich nepreskúmateľnosť, čím súdy zaťažili konanie inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Žalobkyňa, žalovaní, ani vedľajší účastník nevyužili svoje právo a na výzvu dovolacieho súdu sa k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora Slovenskej republiky nevyjadрили.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.), po zistení, že mimoriadne dovolanie podal včas generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243g O.s.p.) na základe podnetu žalovaného 2/ (§ 243e ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 243f ods. 1 a 2 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozhodnutia krajského a okresného súdu a dospel k záveru, že ich treba zrušiť.

V zmysle § 243f ods. 1 O.s.p. mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom mimoriadneho dovolania, ale i v mimoriadnom dovolaní uplatnenými dôvodmi (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p.). Obligatórne (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. (ktoré namietané neboli a ich existenciu nezistil ani dovolací súd) a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadať aj vtedy, ak nie je dovolaním namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej

základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky v mimoriadnom dovolaní vytýkal inú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b) O.s.p.), spočívajúcu v nedostatočnom odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa i odvolacieho súdu v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., z dôvodu ktorého sú predmetné rozhodnutia nepreskúmateľné a tiež nedostatočné zistenie skutkového stavu, keď sa sudy nezaoberali špecifikáciou uplatnených nárokov.

Podľa § 54 zákona o ochrane pred požiarmi, ak vznikla právnickej osobe alebo fyzickej osobe – podnikateľovi škoda v súvislosti s pomocou poskytnutou v záujme inej právnickej osoby alebo fyzickej osoby – podnikateľa, má právo uplatniť náhradu škody u právnickej osoby alebo fyzickej osoby – podnikateľa, v ktorej záujme sa pomoc poskytla.

Podľa § 55 ods. 4 zákona o ochrane pred požiarmi, lehoty na uplatnenie náhrady škody podľa § 53 až § 55 upravuje osobitný predpis. Týmto osobitným predpisom je § 106 OZ, podľa ktorého právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

Podľa § 56 ods. 1 zákona o ochrane pred požiarmi, ak sú s poskytnutím pomoci spojené výdavky, patrí tomu, kto pomoc poskytol, náhrada týchto výdavkov.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ochrane pred požiarmi, právo na náhradu výdavkov môže oprávnený uplatniť do troch mesiacov odo dňa, keď ich zistil, najneskôr do dvoch rokov od ich vzniku, inak toto právo zanikne.

Podľa § 56 ods. 3 prvá veta zákona o ochrane pred požiarmi, právo na náhradu výdavkov sa uplatňuje u právnickej osoby alebo fyzickej osoby – podnikateľa, v ktorej záujme sa pomoc poskytla, táto právnická osoba alebo fyzická osoba – podnikateľ aj náhradu výdavkov poskytuje.

Podľa § 583 OZ, k zániku práva preto, že nebolo uplatnené v určenom čase, dochádza len v prípadoch uvedených v zákone. Na zánik súd prihliadne, aj keď to dlžník nenamietne.

Zo spisu vyplýva, že žalobkyňa si voči žalovaným uplatňovala jednak právo na náhradu výdavkov a jednak právo na náhradu škody. Prvostupňový súd ani odvolací súd sa však špecifikáciou nákladov vôbec nezaoberali, hoci zákon o ochrane pred požiarimi rozlišuje medzi náhradou škody a náhradou výdavkov. Špecifikácia v preskúvanom prípade je právne významná z dôvodu rozdielnej úpravy lehôt na uplatnenie jednotlivých práv. Zatiaľ čo právo na náhradu výdavkov môže oprávnený uplatniť v subjektívnej trojmesačnej prekluzívnej lehote, a to do troch mesiacov odo dňa, keď ich zistil, najneskôr do dvoch rokov od ich vzniku (objektívna lehota), inak jeho právo zaniká; právo na náhradu škody sa v súlade s § 106 OZ premlčí v subjektívnej dvojročnej lehote, ktorá začína plynúť odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá, najneskoršie za tri roky (resp. desať rokov pri škode spôsobenej úmyselne) odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla (objektívna lehota). Ako správne namietal generálny prokurátor Slovenskej republiky, bolo povinnosťou súdov zaoberať sa špecifikáciou nákladov. Keď tak súdy neurobili, nedostatočne zistili skutkový stav veci a zaťažili konanie inou vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Prvostupňový súd ani odvolací súd navyše vo svojich rozhodnutiach ani neodôvodnili, prečo sa špecifikáciou uplatnených nárokov nezaoberali, čím rovnako zaťažili konanie inou vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nakoľko ich rozhodnutia sú v tejto časti, ako správne namietal generálny prokurátor Slovenskej republiky, nepreskúmateľné.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky v mimoriadnom dovolaní ďalej súdom vytýkal nesprávne právne posúdenie (§ 243f ods. 1 písm. c) O.s.p.) plynutia subjektívnej prekluzívnej lehoty pri uplatnení práva na náhradu výdavkov vo vzťahu k žalovanému 2/.

Právne posúdenie veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci v zmysle § 243f ods. 1 písm. c) O.s.p. je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis ako mal správne použiť, alebo aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil.

Lehoty na uplatnenie práva na náhradu výdavkov, ktoré sú spojené s poskytnutím pomoci pri požiari upravuje § 56 zákona o ochrane pred požiarmi. Rozlišuje subjektívnu a objektívnu lehotu. Namietaná subjektívna lehota je upravená tak, že oprávnený si právo na náhradu výdavkov môže uplatniť do troch mesiacov odo dňa, keď ich zistil a zároveň si ich aj musí v tejto lehote uplatniť, pretože inak právo zanikne. Prekluzívny charakter lehoty znamená, že jej márnym uplynutím nastane zánik subjektívneho práva ako zákonný dôsledok neuplatnenia práva v čase ustanovenom zákonom (§ 56 ods. 2 posledná časť vety zákona o ochrane pred požiarmi, „inak toto právo zanikne“ v spojení s § 583 OZ). Na zánik práva je súd povinný prihliadať ex offio a nemôže mu poskytnúť ochranu. Uvedená subjektívna trojmesačná lehota je lehotou hmotnoprávnou. Oprávnený si právo v zákonom stanovenej lehote uplatňuje u právnickej osoby alebo fyzickej osoby-podnikateľa, v ktorej záujme sa pomoc poskytla. Najneskôr si toto právo musí u povinnej osoby uplatniť v posledný deň lehoty. Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že súdy plynutie uvedenej subjektívnej prekluzívnej lehoty neposúdili vo vzťahu k žalovanému 2/ správne. Tak súdy ako aj generálny prokurátor Slovenskej republiky nesprávne vychádzali z toho, že právo na náhradu výdavkov musí žalobkyňa uplatniť v zákonom stanovenej prekluzívnej lehote na súde. Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na § 56 ods. 2 a 3, ktorý upravuje dĺžku prekluzívnej lehoty i spôsob jej uplatnenia. Ide o hmotnoprávnu lehotu, podstatou ktorej je, že právo je uplatnené včas, ak bolo v zákonom stanovenej lehote uplatnené u povinnej osoby. Uplatnenie práva na súde nie je bez ďalšieho uplatnením práva u povinnej osoby. Keď žalobkyňa v preskúvanom prípade nedoručila žiadosť o náhradu výdavkov žalovanému 2/, ale podala žalobu o náhradu výdavkov a náhradu škody (v spojení s podaním zo 7. marca 2007), potom za uplatnenie práva na náhradu výdavkov voči žalovanému 2/ je potrebné považovať (§ 41 ods. 3 O.s.p.) až ich doručenie súdom prvého stupňa žalovanému 2/ dňa 25. apríla 2007 (viď. doručenkú na č.l. 137 spisu).

Na základe uvedeného, v ďalšom konaní bude úlohou súdu prvého stupňa zaoberať sa aj špecifikáciou nákladov, ich rozčlenením na náklady pripadajúce na náhradu škody a náklady pripadajúce na náhradu výdavkov. Pokiaľ ide o náhradu výdavkov, až po takomto rozčlenení bude možné ustáliť aj okamih, kedy žalobkyňa zistila výdavky, od ktorého okamihu plynie lehota na uplatnenie práva na náhradu výdavkov u povinného subjektu. Od takto zisteného okamihu potom ustáliť, kedy trojmesačná prekluzívna lehota na uplatnenie práva na náhradu výdavkov uplynula, a teda či právo bolo žalobkyňou uplatnené u povinného subjektu včas.

Z dôvodov, ktoré sú uvedené vyššie je zrejmé, že rozhodnutia súdov nižších stupňov boli vydané v konaní postihnutom tzv. inou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b) O.s.p.) a že súdy nesprávne vyložili príslušné právne ustanovenie (§ 243f ods. 1 písm. c) O.s.p.).

Generálny prokurátor Slovenskej republiky preto dôvodne podal mimoriadne dovolanie podľa § 243e ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. b) a c) O.s.p., keďže to vyžadovala ochrana práv a zákonom chránených záujmov účastníka konania a túto ochranu nebolo možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 243b ods. 3 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.) s tým, že právny názor ním vyslovený je pre okresný súd záväzný.

V novom rozhodnutí rozhodne súd o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. mája 2010

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová

